

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Anykščiai

1979 m.

spalio

6 d.

Seštadienis

Nr. 116(4006)

KIIMIMIM

Kaina 2 kap.

Eina nuo 1948 m.

Socialistinės demokratijos humanizmas

Dveji metai, praėję po naujosios TSRS Konstitucijos priėmimo, įtikinamai pademonstravo visam pasauliui, kad spalio 14-ajos, didžiojo Lenino priesakai sėkmingai įgyvendinami. Pagrindinis Tarybų šalies įstatymas ryškiai atspindi tolesnį socialistinės demokratijos suklestėjimą, jos lenininių principų triumfą.

Mūsų visuomenės demokratizmas pasireiškia visose socialinio politinio, ekonominio ir kultūrinio gyvenimo sferose. Vienas svarbiausių jo įrodymų — nuoseklus ir nenukrypstamas tarybinio žmogaus teisių plėtimas, tikrosios asmenybės laisvės užtikrinimas. Brandaus socializmo sąlygomis tam sudarytos palankios galimybės, kurios sėkmingai realizuojamos. Palyginti su 1936 metų Konstitucija naujajame Pagrindiniame įstatyme numatytos platesnės piliečio teisės ir laisvės, nurodytos svarios jų įgyvendinimo garantijos.

Antai, buvo toliau plečiama teisė į darbą. Ji papildyta telse pasirinkti profesiją, užslėmimo rūši ir darbą pagal pašaukimą, sugebėjimus, profesinį pasirengimą, išsilavinimą ir atsilaukęs į visuomenės poreikius. Žmogus turi teisę į nemokamą profesinį mokymą, gali kelti savo kvalifikaciją. Daugiau

kaip 6 milijonai darbininkų ir tarnautojų kasmet įsigyja naujas profesijas. Daugiau kaip 25 milijonai žmonių valstybės lėšomis kelia savo kvalifikaciją. Dabar šalyje yra daugiau kaip 150 tūkstančių bendro lavinimo mokyklų ir 6457 profesinės technikos mokyklų, 4,3 tūkstančio technikumų ir 860 aukštųjų mokyklų.

Plėčiamos ir daugelis kitų socialinių ekonominių teisių, o kai kurios jų pirmą kartą įgijo konstitucinę garantiją. Jeigu anksčiau mes neturėjome galimybės įrašyti Pagrindiniame įstatyme piliečio teisės į gyvenamąjį plotą, tai dabar mūsų Konstitucija viena pirmųjų pasaulyje įtvirtino šią teisę. Kasmet apie 11 milijonų tarybinių piliečių gerina butų sąlygas, dauguma gauna atskirus butus. Iš viso Tarybų valdžios metais pastatyta beveik 3,2 milijardo kvadratinio metrų gyvenamojo ploto, apie pusę šio ploto — vien per pastaruosius tris penkmečius.

Mūsų piliečių teisių ir laisvų plėtimas, jų ekonominių, politinių ir teisinių garantijų stiprinimas kuo akivaizdžiau atspindi socialistinės demokratijos realumą ir tikrąjį humanizmą, jos neglčijamus pranašumus prieš melagingą ir apkarpytą buržuazinę visuomenę, kurioje stiprėja eksploatacija, demo-

kratija. Aple kokias teises ir laisves galima kalbėti, pavyzdžiui, Jungtinėse Amerikos Valstijose, įelgu daugiau kaip 30 milijonų amerikiečių oficialiais duomenimis neturi pragyvenimo minimumo, o daugiau kaip 6 milijonai JAV bedarbių kasdien mina darbo biržų slenksčius, vildamiesi gauti bet kokį darbą.

Tik socialistinė santvarka, paskelbusi žmogaus teises, tvirtai garantuoja, kad jos bus įgyvendintos. Kiekvienas pilietis turi realią galimybę laisvai naudotis tiek savo socialinėmis teisėmis, tiek teisėmis dalyvauti politinėje veikloje, valstybės valdyme, kolektyvo ir visos visuomenės reikalų tvarkyme. Štai faktai. Daugiau kaip 2 milijonai deputatų ir 35 milijonai Tarybų aktyvistų sprendžia svarbius šalies gyvenimo klausimus, išsina valstybės valdymo mokyklą. Daugiau kaip 9,5 milijonų liaudies kontrolierių padeda tikrinti, kaip vykdomi įstatymai, partijos ir vyriausybės nutarimai.

Kartu tarybinių žmonių teisės neatskiriamos nuo pareigų, laisvė — nuo pilietinės atsakomybės, asmeniniai interesai — nuo visuomeninių.

Teisių ir pareigų vienybė — vienas svarbiausių socialistinės demokratijos principų. Ji sąlygoja patį prigimtis mūsų visuomenės, kurios

gyvenimo įstatymas yra visų rūpintis kiekvieno gerove, kiekvieno rūpinimasis visų gerove. Tarybiniai žmonės supranta, kad jų teisės ir laisvės garantuoja tvirta mūsų visuomenės politinė santvarka, ekonomikos stiprėjimas ir liaudies turtų didėjimas, visuomenės organizuotumas ir susitelkimas. Suprantama, materialinės gėrybės iš dangaus nekrenta, jos sukuriamos kiekvieno žmogaus darbu. Nuo jo pastangų, indėlio į kolektyvinį darbą, komunistų statybos reikalą priklauso šalies suklestėjimas. Iš čia išplaukia didelė piliečių atsakomybė visuomenei ir valstybei, būtinumas sąžiningai atlikti tas pareigas, kurios nurodytos Pagrindiniame šalies įstatyme.

Komunistų partija visokeriopai rūpinasi tuo, kad marksistų-leninietų žūkis — „Nėra teisių be pareigų, nėra pareigų be teisių“ — ir ateiityje būtų vienu svarbiausių socialistinės visuomenės gyvenimo ir veiklos principu. Mūsų Konstitucija vis tvirtiau ir giliau įtvirtina socialistinę demokratiją, akivaizdžiai rodo, kokia ji gyvenime, kokia jos prasmė. Tarybinių žmonių teisių ir laisvų realus įgyvendinimas yra paties teisingiausio ir paties humanišiausio visuomenės organizavimo pavyzdys.

J. VOLKOVA

Istorijos mokslų kandidatė
(„Pravdos“ spaudoje bluras
— ELTA)

J. Bulvydo plakatas

(ELTA)

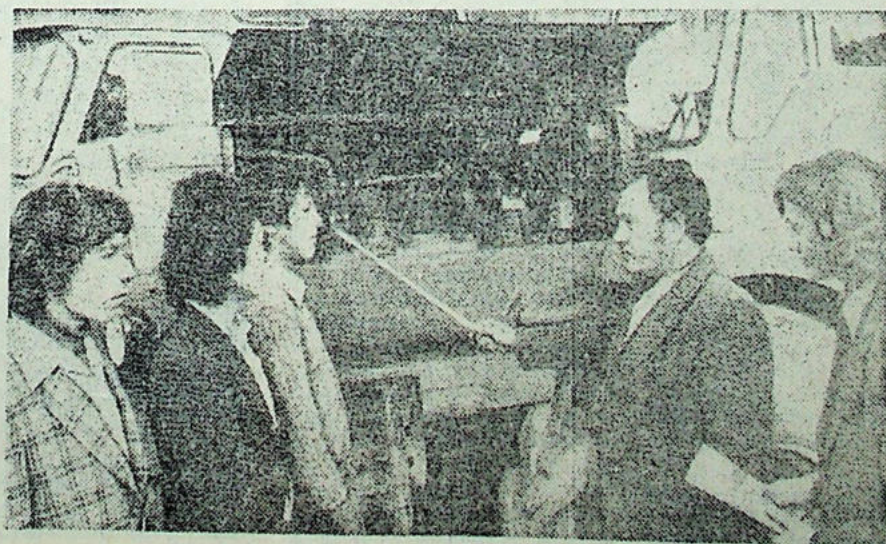
Jų teisė į mokslą

Troškūnų KPTM Nr. 2 auditorijos vėl prisipildė jaunatviškų balsų klegesio: čia prasidėjo nauji mokslo metai. Du šimtai berniukų, baigusiu aštuonias klases, iš Anykščių, Panevėžio, Pasvalio, Moletų, Kupiškio, Pakraujo, Akmenės ir kitų rajonų šiame parėškė norą čia įsigyti plačiausio profilio traktorininkų-mašinistų ir autošaltkvių specialybes. Besimokantieji čia ne tik įgys pasirinktas profesijas, bet taip pat, priklausomai nuo mokymosi laiko, užbaigs devynias ar dešimtydines mokyklos klases, galės lankyti motociklininkų kursus, gilinti savo žinias techninio pobūdžio būreliuose, sportuoti, dalyvauti meno saviuokloje. Moksleivių paslaugoms — jaukus bendrabutis, visa eilė būrelių ir ratelių, moksleiviai aprūpinami maistu, spec. drabužiais, apranga. Yra sudaryta neblogo mokyklos bazė, mokyklos technikos parke — pati naujausia, našiausia technika. Šiais metais mokykla į savarakišką gyvenimą išleido 244 traktorininkus-mašinistus bei automechanikus. 13 auklėtinių baigė mokyklą su pagyrimu, 49 mokslo pirmūnai įgyjo aukštesnę kategoriją.

Troškūnų KPTM Nr. 2 taip pat organizuojami kvalifikacijos kėlimo kursai mechanizatoriams, kombainininkams, čia ruošiami vairuotojai-profesionalai.

Kasmet šioje mokykloje pakelia savo kvalifikaciją po 150—200 Panevėžio bei Anykščių rajono traktorininkų ir kombainininkų. Apie 60 panevėziečių ir anykštėnų dviejų savačių kursuose įgyja naujų žinių valdant galingą T-150K traktorių, kombainą „Niva“. Dviejų mėnesių kursuose virš 50 Kupiškio, Anykščių, Pasvalio bei kitų rajonų mechanizatorių kasmet išmoka valdyti T-150K marmės traktorių...

Žemės ūkiui labai reikalingi mechanizatoriai, kimbainininkai, vairuotojai. Jų ruošimui jau daug metų visas jėgas skiria Troškūnų KPTM Nr. 2 kolektyvas.

NUOTRAUJOJE: eilinio užsiėmimo metu dėstytojas Česlovas Statulonis moksleliams aiškina žemės ūkio mašinų mechanizmų sudėtį.

Vyt. Bagdono nuotr.

Mokytojams — Garbės raštai

Gausi rajono liaudies švietimo darbuotojų šeima spalio 7-ąją pažymės ne tik visaliaudinę šventę — TSRS Konstitucijos dieną, bet ir savo profesinę šventę — Mokytojų dieną. Daugelis pedagogų savo nuostabių triūsų, paskirtų kilniam jauniosios kartos mokymui ir auklėjimui, nusipelnė didžiųjų pagarbų.

Ryšių su Mokytojų diena grupė rajono mokyklų pedagogų apdovanota LKP Anykščių rajono komiteto ir rajono LDT vykdomojo komiteto Garbės raštais. Apdovanotųjų tarpe — Viesintų vidurinės mokyklos mokyto-

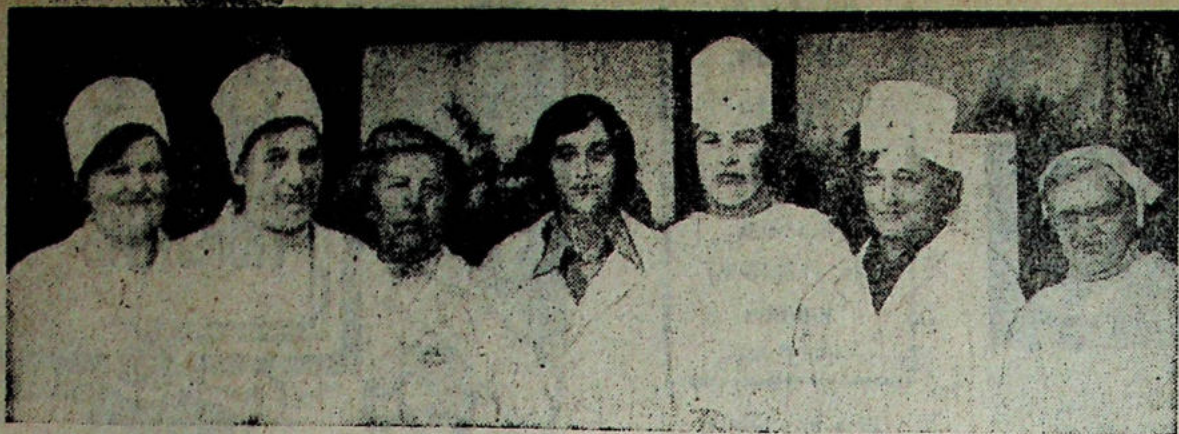
jas Kazimieras ADAMONIS, Raguvėlės aštuonmetės mokyklos direktoriaus pavaduotoja Verutė MILASEVICIENĖ, Žaliosios aštuonmetės mokyklos mokytoja Aldona MURMIENĖ, Anykščių J. Bičiūno vidurinės mokyklos direktoriaus pavaduotoja Liucija PAVILANSKIENĖ, Kavarsko vidurinės mokyklos direktorius Vytautas PLUKAS, Anykščių vakarinės (pamaininės) neakivaizdinės vidurinės mokyklos mokytoja Vida SAUCIUKENIENĖ ir Anykščių miesto vaikų lopšelio-darželio Nr. 1 vedėja Eleonora ZEKONIENĖ.

„K. d.“ inf.

Užbaigus bulvėlavas!

Sunkus darbas bulviakasyje buvo seniau, kada kasdavo su arkliniu plūgu. Vaga užsiversdavo ant vagos, ir kasėjas turėdavo rankomis draskyti žemę ir rinkti bulves. Dabar tereikia tik surinkti iš po kombaino bulves į krepšius. Šių metų spalio 3 d. baigė bulves kasiti ir Aknystų psichochronikų invalidų namų pagalbinis ūkis. Nukasėme 45 hektarus bulvių. Bulviakasyje dalyvavo ir stropiai dirbo išlaikytiniai V. Čibas, B. Vasarytė, Z. Zvicevčius, E. Startaitė, St. Janavičius, J. Tyla, A. Juzumas. Prie bulvių rinkimo dirbo 45 žmonės. Nukasėme visą bulvių plotą per 5 dienas.

B. Kostečka

Rajono gyventojų sveikatos sargyboje šiuo metu budi 89 gydytojai, 316 vidurinio medicinos personalo darbuotojų, rajone veikia 25 feldšeriniai—akušeriniai punktai, 4 ambulatorijos, 4 ligoninės.

Pastaruoju metu labai pagerėjo ligončių aptarnavimas Svėdasų apylinkėje. Čia pradėjo veikti nauja ambulatorija, kurioje įsikūrė jaukūs gydytojų kabinetai, erdvūs laukiamasis, vaistinė. Svėdasiečiai medikai didelį dėmesį skiria tiek kaimo žmonių, tiek ir moksleivių sveikatingumui, ligų profilaktikai, donorų skatėjimui.

Nuotraukoje matome grupę Svėdasų ambulatorijos medicinos darbuotojų. Tai procedūrinio kabineto medicinos sesuo Aldona Zabarskienė, akušerė Dalia Martinkienė, gydytoja-stomatologė Elena Žvirblienė, gydytoja-terapeutė Regina Senulaitytė, vaikų konsultacijos patronažinės seserys Stasė Armolavičiūtė, Violeta Brazauskienė, sanitarė Valė Matuliasienė.

Vyt. Bagdono nuotr.

Kai žmogus apgaubtas dėmesiu

— Ačiū. Labai nuoširdus ačiū, — užverdama Anykščių rajono socialinio aprūpinimo skyriaus buhalterijos duris, prašneko senyva moteris. Moteriškos spindinčios džiaugsmo akys, linksnas veidas bylojo apie tai, kad ji šiečia buvo nuoširdžiai priimta, kad jai jos poreikius atsižvelgta su atidumu.

Tą dieną, kai lankiausi rajono socialinio aprūpinimo skyriuje, panašų pakilią nusiteikusių lankytojų mačiau ne vieną.

— Kiekvienam užsukusiam į mūsų skyrių stengiamės padėti visais rūpinimais klausimais, — paaiškino socialinio aprūpinimo skyriaus vedėjas Vladas Kernagis. — O tu klausimų, susijusių su pensijomis bei pašalpa, gana daug. Nuolatos didėja išmokamų pensijų, pašalpų sumos.

Šiuos savo žodžius socialinio aprūpinimo skyriaus vadovas bei kiti darbuotojai pailiustruoja aktyviais skaičiais ir faktais. Stai, 1968 metais rajone pensijų bei pašalpų buvo išmokėta 2 milijonų 589 100 rublių sumai. Po dešimties metų — 1978-aisiais rajono gyventojams buvo išmokėta jau 5 milijonai 813 530 rublių. Šiuo metu kas mėnesį vidutiniškai gyventojams pensijų bei pašalpų pavidalu vien tik rajono socialinio aprūpinimo skyrius išmoka už 137 527 rublius. Be to, dirbantiems žmonėms, įstaigose, organizacijose pensininkams ir darbuotojams, neskaitant gautamo pagrindinio atlyginimo, pensijų papildomai dar išmokama maždaug po 61 746 rublius.

Valstybė rūpinasi ne tik darbo veteranais, išėjusiais į užtarnautą poilsį. Pensijas gauna ir Didžiojo Tėvynės karo invalidai, o taip pat invalidai nuo vaikystės, žmonės, netekusios maitintojo. O pagrindinio revoliucinio judėjimo dalyviams, kovų veteranams ir tarybiniais aktyvistams skiriamos personalinės pensijos. Mokytojams, medicinos darbuotojams skiriamos iš užtarnauto laiko pensijos. Mūsų šalyje labai rūpinamasi ir daugiavaikėmis šeimomis, o taip pat bū-

tinios tarnybos Tarybinės Armijos karių šeimomis, viešomis motinomis. Joms patstoviai skiriamos įvairios pašalpos. Pašalpas taip pat gauna ir mažai aprūpintos šeimos.

Ypač nuolatiniu rūpesčiu apgaubiamos motinos, pagimdžiusios ir išaukusios dešimt ir daugiau vaikų. Tokių motinų rajone yra jau dešimtys. „Gegužės pirmosios“ kolūkių karių melžėjai Antaninai Sasnauskienė, ilgametė „Aušros“ kolūkių gyvulininkystės darbuotoja Bronė Janonienė, androniškiečiai Stasė Galvoniene ir kitoms iškilmingoje aplinkoje buvo įteikti „Motinos-didvyrės“ medaliai, asmeninės dovanos, joms skiriamos pašalpos.

Iš socialinio aprūpinimo skyriaus darbuotojų teko sužinoti dar naujų faktų, liudijančių apie mūsų valstybės skiriamą didelį rūpestį darbo žmogui. Stai nuo 1980 metų sausio 1 dienos bus padidintos minimalios kolūkinės senatvės pensijos, o taip pat pensijos kolūkiečiams — pirmos ir antros grupės invalidams. Bus padidintos ir minimalios kolūkinės pensijos, netekus maitintojo.

Jeigu anksčiau važinėjant tarpinėstinais arba tarprespublikiniais autobusais nuo spalio 1 dienos iki gegužės 15 d. — lengvatos buvo taikomos tik Didžiojo Tėvynės karo invalidams, niekur nedirbantiems visų grupių darbo invalidams, invalidams iš vaikystės ir dar kai kurių kategorijų asmenims, tai nuo šių metų spalio 1 dienos važinėjimo minėtais autobusais lengvatos galioja ir kolūkiečiams, kurie gauna pensijas iš vaikystės, o taip pat kolūkiečiams — invalidams.

Beje, ypač daug lengvatų pastaruoju metu suteikta Didžiojo Tėvynės karo dalyviams bei invalidams. Vieną kartą per metus visį Didžiojo Tėvynės karo dalyviui, vykdamį tarprespublikiniais autobusais, geležinkelio transportu arba lėktuvais gali apmokėti tik pusę bilieto kainos. Didžiojo Tėvynės karo invalidams suteikta teisė nemokamai važinėti miestų bei priemiestiniais autobusais, I ir II grupės invalidai nemokamai aprūpinami vaistais. O apmokant už kurą, dujas, elektrą pastarieji asmenys naudoja 50 proc. nuolaidą.

Vis dažniau mūsų rajono gamybinuose kolektyvuose

organizuojamos darbo veteranų, Didžiojo Tėvynės karo dalyvių pagerbimo, išleistuvių į užtarnautą poilsį iškilmės. Gražias tradicijas puoselėja „Anykščių šilėlio“, K. Staro, „Vienybės“, Levaniškio kolūkių, susivienijimo „Anykščių vynos“, vėlimo fabriko „Spartakas“ bei kiti kolektyvai. Šiuose ir kituose kolektyvuose veteranams yra skiriami nuoširdūs sveikinimo žodžiai, įteikiami „Darbo veteranų“ medaliai ir asmeninės dovanos. Per penkerius su pusę metų, kai TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumas įsteigė „Darbo veteranų“ medalių, juo jau buvo apdovanota 1812 mūsų rajono gyventojų.

Daugelyje rajono ūkių labiausiai pasižymėjusiems žemdirbiams suteikiami Nusiipulniusių arba Garbės kolūkiečių vardai, jiems taikomos įvairios lengvatos.

Na, o tiems kolūkiečiams, kurie, gaudami senatvės pensijas, dar aktyviai dalyvauja gamyboje, socialinio aprūpinimo skyrius pastoviai perskaičiuoja ir padidina pensijas. Stai buvusio „Pavasario“ kolūkių brigadininkui Broniui Puodžiūnui 1968 metais buvo paskirta kolūkinė senatvės pensija, jis kas mėnesį gaudavo po 41 rub. 80 kap. Kadangi minėtas brigadininkas ir, vėliau aktyviai tebedalyvavo gamybiniame

veikloje, gaudavo nemažą atlyginimą, tai kas keleri metai jam buvo perskaičiuojamos pensijos. Šiuo metu Br. Puodžiūnas pensijos pavidalu kas mėnesį gauna jau po 120 rublių. Tokią pat pensiją gauna Raguvėlės tarybinio ūkio stambiųjų raguvėlių prižiūrėtojas, Didžiojo Tėvynės karo dalyvis Steponas Kulbokas, ilgametis kiaušinių fermos darbininkas surdegietis Antanas Girklys, „Gintaro“ kolūkių paukštinkė Vladislava Gedzevičienė, po 104 rublius pensijos kas mėnesį gauna Naujasodžio tarybinio ūkio karių melžėja Ona Misiūnienė.

Partijos ir tarybinės vyriausybės rūpesčiu žmogui labai didžioji ir Lietuvos Aklųjų Draugijos Anykščių pirminės organizacijos nariai. Regėjimo invalidai dabar gauna pensijas, pašalpas, norintieji gali įsidarbinti ir tapti namudininkais.

LAD pirminės organizacijos biuro nariai nuolat rūpinasi regėjimo invalidų buvimu, gyvenimo sąlygomis, jų kultūringu laisvalaikiu.

Visa tai dar kartą įrodo, kad Tarybų šalyje ypač rūpinamasi žmogumi, jo gyvenimo sąlygomis, materialiniu aprūpinimu senatvėje, ligos ar nedarbingumo atveju.

Vyt. Bagdona
„K. d.“ koresp.

KAIME DAUGĖJA IKURTUVIŲ

Tarp kitų pagrindiniame mūsų šalies įstatyme įtvirtintų garantijų, tarybiniai piliečiai turi teisę į gyvenamąjį plotą. Šią teisę užtikrina valstybinio ir visuomeninio butų fondo vystymas, kooperatinės ir individualinės gyvenamųjų namų statybos remimas. Kokie poslinkiai lydi gyvenamųjų namų statybą kaime, mintimis paprašėme pasidalinti rajono žemės ūkio valdybos vyr. inžinierių-statybininką ANTANĄ LABUTĮ.

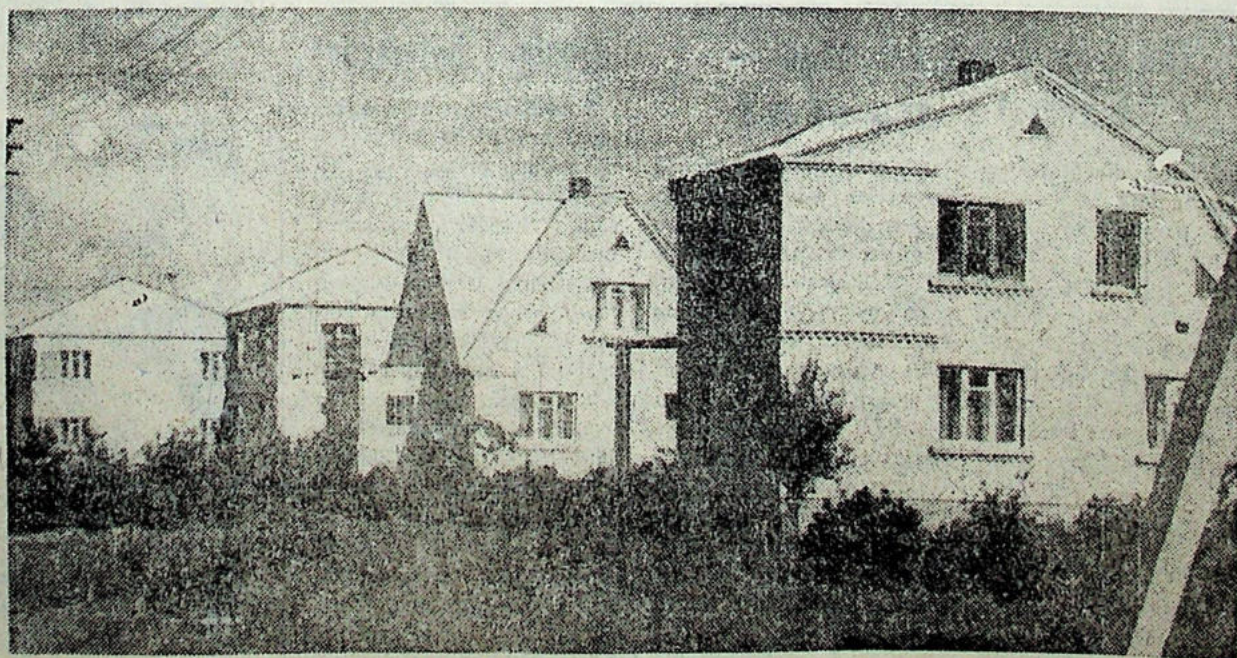
Tik per tris pastarojo penkmečio metus mūsų rajono kaime kapitalinių statinių pastatyta daugiau kaip už 14 milijonų rublių. Įgyvendinant partijos numatytą žemės ūkio gamybos specializacijos bei koncentracijos programą, ellėje ūkių, kaip antal „Anykščių šilėlyje“, „Lenino keliu“, „Svyturėje“, Surdegėje iškilio iš esmės nauji gamybiniai centrai, nemaža visuomeninės paskirties objektų. Tačiau šalia to nemesnės dėmesys skiriamas tolesniam kaimo dirbančiųjų gyvenimo bei buities sąlygų gerinimui. Priminsiu vieną, sakyčiau, ženklų skaičių: vien tik per praėjusius metus beveik 200 žemdirbių šeimų atšventė įkurtuves nuosavuose namuose, ūkių pastatytuose naujuose butuose. Nemažiau naujakurių bus ir šiemet, todėl neatsitiktinai taip sparčiai auga ir plečiasi Burbiškio, Viešintų, Naujųjų Elmininkų, Svėdasų gyvenvietės.

Statybų pastoliai šiandien matyti kiekviename rajono ūkyje, tačiau bene didžiausias rūpestis kaimo žmogaus, jo buities interesams nebe pirmą kartą jaučiamas „Anykščių šilėlio“ kolūkyje. Suvedus trijų šių metų ketvyrčių rezultatus, šilėliečiai vėl iškovojo pereinamąjį priziną, skirtą ūkiui, geriausiai perkeliančiam vienkiemius į gyvenvietes. Stai ir dabar vietoj planinėje užduotyje numatytų eksploatacijon atiduoti septynių gyvenamųjų namų, įkurtuvės atšvėstos jau aštuoniuose namuose. Tenka pastebėti, kad partijai ir tarybinei vyriausybei iškėlus uždavinį iki 1990 metų visus vienkiemius gyventojus perkelti į gyvenvietes, pastebimai išaugo individualio-

sios gyvenamųjų namų statybos mastas. Dabar kasmet į nuosavus namus persikelia virš pusantro šimto žemdirbių šeimų, tame tarpe 120—130 tų, kurios į baltamūres gyvenvietes pervažiuoja iš atoklių vienkiemėlių. Jeigu praverdame naujakurių trobų duris, retoje bešvysime tradicinę kaimišką krosnį. Daugelyje pirklų įrengtas centrinis apšildymas, vandentiekis, vietinė kanalizacija ir pan.

Vis dar pagal tradiciją naujasias gyvenvietes vadiname „baltamūremėmis“, bei jos vis ryškiau keičia savo rūbą, nes į kaimą sparčiai ateina industrinė statyba. Stojus rikiuotėn Alytaus eksperimentiniam gyvenamųjų namų statybos kombinatui, dailiais, ryškiaspalviais gyvenamaisiais namais pasipuošė Svėdasų, Levaniškio, „Aušros“ bei K. Staro kolūkių gyvenvietės. Alytiškių pagaminus surenkamuosius namus statybininkai dabar renčia „Vienybės“ kolūkyje, kitamet jų statyba išsiplės „Anykščių šilėlio“ kolūkyje.

Siekdami pagerinti žemdirbių buitį, vis daugiau rajono ūkių statosi visuomeninius gyvenamuosius namus. Toks keturių butų statinys prieš kurį laiką iškilo „Nevėžio“ kolūkyje, aštuonbutį baigia statyti štariečiai, keturių butų gyvenamasis namas statomas „Lenino keliu“ kolūkyje. Žmogaus buitis šiandien neapsiriboja tik gyvenamojo namo stogu virš galvos. Stai Svėdasuose pradėta statyti nauja parduotuvė ir vaikų darželis. Tokias pat ikimokyklinės vaikų įstaigas stato ir gintariečiai, surdegiečiai. Viešintose kyla nauji kultūros namai.

VYT. BAGDONO nuotraukoje: Elmininkų bandymų stoties eksperimentinio ūkio N. Elmininkų gyvenvietės vaizdas.

KOLEKTYVINIS
DARBAS

Tau raiono, kad mokytojų diena — esi įvairių konferencijų, seminarių, šventinių renginių metraštininkas. Kai prisimeni prieš daugelį metų mokyklą ar kurio kolūkio salę, o dabar naujuose Kultūros rūmuose vykusių susirinkimų, malau liekną, energingą, jaunatvišką išvaizdą mokytojų, kalbančių iš tribūnos, ir salę, dėmesingai nušėlusią, iš paskutinių eilių į scenos pusę palinkusius mokytojus, kad nepraleistų nė vieno nuosirdaus, paprastai pasakyto, bet į pačią širdį patalinto žodžio.

Retas kas raiono nežino Eugenijos Vingrienės. Mokytojų laisvąją kaip raiono mokytojų tarybos pirmininkę, anykštėnaitę — kaip ilgus metus buvusią miesto ir rajono Tarybos deputatę, LKP Anykščių rajono komiteto narę, švietimo darbuotoją — kaip LTSR nusipelnusią mokytoją, Darbo Raudonosios Vėliavos ordininkę, rajono geografijos dalyko metodinio ratelio pirmininkę, o nemąžam būriui pedagogų — ji buvusi auklėtoja, mokytoja, II vidurinės mokyklos, kurią jie baigė, direktoriaus pavaduotoja.

Man ilgiam išliko atmintyje jos iniciatyva mokytojų tarybų aktyvistiems suruoštos ekskursijos po rajoną ir respublikos tvarkingiausias gyvenvietes, gražiausias sodybas, įdomius seminarai. O kiek išpuodžių palikdavo nuostabios audinių, gėlių parodos, etnografinių valgių konkursai, apgaubti mįslėmis, patarlėmis, šmaikščiomis oracijomis! Kiek džiaugsmo tokie renginiai suteikdavo pačioms jų dalyvėms.

Kai anykštėnaitė perskaitė laikraščiuose TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo įsaką, kad Eugenijai

Vingrienėi suteiktas TSRS liaudies mokytojos garbės vardas (pirmajai pedagogei mūsų respublikoje!) darželiuose dar šalin nepaliesi šviete, žibėjo visomis vaivorykštės spalvomis vaikų žiedais. Su gražiausiomis puokštelėmis rytojaus dieną atskubėjo jos pasveikinti draugai, kolegos, bet Eugenijos nerado. Ji buvo išvykusi į Klaipėdą dalyvauti „Komsomolskaja pravda“ PDG daugiakovės finalinėse varžybose kaip laimėjusi PDG penktoje pa-

kitais susiklostęs Eugenijos gyvenimas? O buvo taip. Į tą konferenciją, kuri kasmet vyksta prieš rugpjūčio pirmąją, ji nuėjo kaip partijos komiteto atstovė, o išėjo... tvirtai pasiryžusi grįžti į mokyklą. Taip pagavo ir vėl patraukė Eugenija ta jau pažįstama mokytojų nuotaika, rugsėjo laukimas, mokyklos, vaikų ilgėsys, kad ji tada sau nedvejodama pasakė: „Mano vieta taip pat mokykloje ir tik mokykloje“.

Milda Telksnytė

Per pavasarius, rudenius

kopole pagal amžiaus grupę pirmąją vietą Panevėžio zonoje.

Kai po savaitės sugrįžo iš varžybų ir liko kiek laisvesnis pusdienis nuo korespondentų iš televizijos, sąjunginių ir respublikinių laikraščių, mes susėdome pasikalbėti geografijos kabinete ir aš paklausiau, kodėl ji tapo mokytoja.

Argi kada nors susimąstome, kodėl žalia žolė, kodėl žydi sodai, kodėl teka upės. Taip ir Eugenijai, besisukančiai darbų ir rūpesčių verpete, toks klausimas nebuvo iškilęs. Juk taip turi būti. Ji mokytoja. Negalėjo būti kitaip. Tačiau argi negalėjo? Tuomet, kai pedagoginio darbo pradžioje Eugenijai išrinko rajono komjaunimo komiteto sekretorę, o paskui pakvietė dirbti į LKP rajono komitetą? Jeigu ne ta mokytojų konferencija, gal būtų

Dabar, kai Eugenija perskaitė įsaką ir nustebė, kad taip aukštai įvertintas jos darbas, buvo apie ką pamąstyti. Pasitaikė ir laisvesnio laiko, jeigu laisvesniu laiku laikytume kelionę. Autobusas riedėjo kone per visą Lietuvą — nuo Anykščių iki Klaipėdos. Pro šalį bėgo kalvos, kloniai ir lygumos, rudeniškos spalvos nudažyti laukai. Prie sodybų geltoniu šviele klebanti, tarytum spinduliuotų per vasarą sugerta saulės šiluma. Argi ne taip visomis aušros varšomis jie degdavo ir jos gimtojoje sodyboje, kai Eugenija dar visai mergaitiukė rytais išdėdavo ir pėsčiomis kulniudavo į Utenos gimnaziją. Jie iš toli pasitikdavo nuauksintomis viršūnėmis, kai ji per purvynus išbristais bateliais sugrįždavo iš pamokų. Veikiausiai, jau tada ji žinojo, kuo bus. Būdavo didžiausias džiaugsmas, kai pasitaikydav

vo eiti kartu su mokytoja. Eugenijai mokytojai atrodė viską žinantys, patys geriausi, patys švelniausi žmonės. Užaugus norėjosi būti panašiai į juos ir į mamą. Savo tikrosios motinos Eugenija neprisimena. Ji mirė mergaitę palikusi dar visai mažą. Švelniausiu mamoms vardu ji vadina savo pamotę, kuri kaip savas išaugino keturias svetimas dukteris. Vėliau po daugelio metų, kai jau bus dideli jos pačios sūnūs, rajono laikraštyje, moterims skirlame puslapyje pasakodama apie geriausius žmones, Eugenija rašys apie savo pamotę: „...il mus mylėjo, rūpinosi mumis, negailėdama savęs, viską, kas geresnio, skirdama mums. Visur jaučiau jos gerumą ir meilę, kaip kantriai pakeldavo visus sunkumus. Norėjosi būti panašiai į ją. Tada vaikišku supratimu sekama iš pasakos, dažnai stengdavaisi eiti jos pėdomis. Maniau, tai padės užaugti tokia, kaip ji“. Kitame rašinyje ji pasakos apie savo mokinių tėvą, darbštų, kantrų žmogų, kuris įvairių negandų lenkiamas, nesulinko. Jo gerumas, meilė kitiems padeda gerai žmonėms augti ir jo vaikams, — o redakcijos darbuotojams Eugenija pasakys: „Šitas žmogus labai panašus į mano tėvą“.

Gerumas. Vaikystėje jo reikia kaip pavasarį saulės šilumos išsiilgusiai žemei. Kas vaikystėje gerė gerumo spindulius, tas ir suaugęs mokė juos skleisti. Prancūzų rašytojas A. Sent-Egziuperi yra pasakęs, kad mes visi aiciname iš savo vaikystės kaip iš šalies. Laimingi gavę gerumo pamokas, laimingi dalinantys jį kitiems. Gerumas lyg grūdą krinta į kito žmogaus širdį, o išaugęs, išbufojęs sėja tokius pat grūdus jau kitų žmonių širdyse.

Skaitydama mokyklos metrašį, radau žadžius, kuriuos parašė V. laidos abiturientė

Nijolė apie savo buvusią mokytoją Eugeniją Vingrienę: „...jinau buvo labai labai gera, nepaprastai švelni, jos žvilgsnis priversdavo susikaupti, klausyti, ko nesuprantai, išsakyti tai, kas jaudina, kokios nesėkmės ar džiaugsmas lydi... man atmintyje visada išliko mokytojos pavyzdys, kurio prireiks, kai aš pati būsiu mokytoja. Ji tarytum mama...“

...jinau buvo labai labai gera, nepaprastai švelni, jos žvilgsnis priversdavo susikaupti, klausyti, ko nesuprantai, išsakyti tai, kas jaudina, kokios nesėkmės ar džiaugsmas lydi... man atmintyje visada išliko mokytojos pavyzdys, kurio prireiks, kai aš pati būsiu mokytoja. Ji tarytum mama...“

pus laisvian

MOKYTOJOS LAIMĖ

darė. Pergyvena, kad galėjo ir dar daugiau padaryti. Juos vilioja, skatina darbo džiaugsmas.

— Darbą aš pamėgau ir gerbi išmokau iš mažens. Už tai esu dėkinga savo mamai, paprastai valstietei. Augome namuose keturios seserys. Nepamenu, kad kada nors mama už mus dirbtų, jei tą darbą galėjome atlikti mes pačios. Iš mažens mes pačios tvarkėmės namuose, ravėjome, o darbų metu — eiojome į ukių laukus, dirbome kartu su suaugusiais. Mama sakė, kad tik darbas padės pasiekti užsibrėžto tikslo, pavyti svajonę... Ir kaip ji teisi buvo. Noriu dabar, kad tai suprastų ir mano duktė Jolita, antroji, ir sūnus Renaldas, šeštokas, ir mano klasės mokiniai, ir visi, kuriuos mokau. Suprastų iš mažens, iš vaikystės. Juk vaikystė — tai visų pradžių pradžia: požiūris į darbą, blogį ir gerį, meilės ir draugystės, teisingumo ir gailės tingumo supratimo... Ir jei vaiko širdyje negimė nerimas, daina, vargu ar būdamas suaugęs kada nors jis giliai sielos, pergyvens, džiaugsis tikru džiaugsmu, dainuos. Aš kalbu ne apie balsą — jis gali būti ar nebūti. Kalbu apie širdį. Ją turi kiekvienas. Ir kaip skaudu, kada ji plaka ne gyvenimo šviesai, jo džiaugsmui, ne žmogaus laimei, o savo gyvybės dūžiais sėja aplink

ku. Pavargome...“ Ne. Ne tik ji, mokytoja, bet nėra jos vadovaujamoje klasėje mokinio, kuris nesuprastų tų rūdėnų darbų svarbų, būtinumą. O meilę darbui aulėtoja jau seniai įdiegė į jų širdis. Gal tada, nuo 4-os klasės, kai jie, patys mažiausieji mokyklos talkininkai, išsipašė vienai dienai į ūkį ir... daugiau padarė, toli pralenkė tuomet kartu dirbančius aštuntokus. Džiugina ir tai, kad užkalbinti 7-os klasės mokiniai niekada pirma nešaukia: „Užsidirbome daug!“. Jie džiaugiasi, kad daug pa-

nukelta į 4 pusl.

Š rugsėjį mane išdešimt trečią ar tą pakvietė skambintis į pirmąją naujųjų mokslo metų pamoką. Ir kaip nekeista, prieš eidamas į klasę, aš vėl prisiminiau savo pirmąją mokytoją... rugsėjis visada mus suveda su vaikyste. Nejučiomis prisimeni save dar mokinuku... nors mano mokiniai jau spėjo pabalti.

Teko turėti labai gerų mokytojų, garsių respublikoje, teko turėti dėstytojų mokslininkų, garsių pasaulyje, kurie atskleidė tiriamojo darbo paslaptis, konsultavo ruošiantis mokslinėms konferencijoms, rašant knygas. Bet pirmasis mokytojas liko didžiausiu pavyzdžiu, idealu, kurio siekiu visą gyvenimą.

Prabėgę metai nusinėšė užmarštin daug puikių bendradarbių vardų, priblėso draugų paveikslai. O jis, mano pirmasis mokytojas, vis šalia manęs.

Negaliu užmiršti vaikystėje perskaitytų knygų, kurias parinko iš savo bibliotekos pirmasis mokytojas. Pradinėje mokykloje jis išmokė visus berniukus žaisti šachmatais, važiuoti dviračiu, man teko laimėti — išmokė važiuoti motociklu. Išliko nuotraukų, kurias darėme kartu su mokytoju... ir tai buvo neišvaizdžioje kaimo mokykloje.

Mūsų mokyklą lankė keturi tautybių vaikai: lietuviai, rusai, totoriai ir lenkai. Jis pirmasis įkvėpė tautų draugystės jausmus. Negaliu užmiršti vestuvių, laidotuvių papročių, kurie mus, vaikus, žavėjo, lankantis totorių, rusų šeimose. O dar įdomesni buvo jo pasakojimai apie kitų tautų papročius, kultūrą.

Kaip žinome, smetoniniame kaime buvo skatinama tautų nesantaika, ypač bažnyčia išprovokavo lietuvių ir lenkų riaušes, o mes, jo mokiniai: lietuviai, rusai, totoriai lenkai draugavome.

Pirmasis mokytojas

kar mokykloje nebuvo, nes neturėjo šiltesnio aprėdo. Mokytojas buvo reiklus ir griežtas. Jo kiekvienas paliepimas buvo vykdomas, jo kiekvienas žodžiu tikėjome, kaip daugiau niekuo taip gyvenime netikėjau.

Tada, prieš keturiasdešimt metų, mūsų rašinėliai: „Kuo būsiu užaugęs?“ skyrėsi nuo dabartinių mokinių rašinėlių ta pačia tema. Mes rašėme, kad svajojame būti kalviais, siuvėjais, staliais. Dabar vaikai svajoja apie kosmosą, norėtų būti inžinieriais, kombainininkais, vairuotojais. Bet aptardamas rašinėlius, mokytojas pabrėždavo, kad visų pirma mes turime užaugti gerai, dorais žmonėmis, su kuriais būtų gera kartu dirbti, kartu gyventi. Diegė meilę gimtajam namui, beržiui prie lango, švilpaujančiam varnėnui. Mokė puošti gimtąjį kaimą medžiais, gėlėmis. Aš kas vasarą važiuoju šimtus kilometrų pažiūrėti, kaip auga mū-

— Būtume padarę daugiau. Taip gerai viskasėjo! Viskai pergyvena, nenurimsta. Direktoriau, kai mūsų klasė siųsėte sekantį kartą, būtinai paprašykite ūkių vadovų, kad prie bulvių rinkimo skirtų dar vieną traktorių su priekaba ar sunkvežimį. Mes norime dirbti. Be to, ten derlius...

Dažnai tokiais nerimo žodžiais Meilė Klimanskienė. Troškinių vidurinės mokyklos mokytoja, 7-os klasės auklėtoja, pasakoja man apie talkininkavimo dieną šeštojame klūkioje. Negirdėjau, kad ji skųstųsi: „Buvo sun-

ku. Pavargome...“ Ne. Ne tik ji, mokytoja, bet nėra jos vadovaujamoje klasėje mokinio, kuris nesuprastų tų rūdėnų darbų svarbų, būtinumą.

O meilę darbui aulėtoja jau seniai įdiegė į jų širdis. Gal tada, nuo 4-os klasės, kai jie, patys mažiausieji mokyklos talkininkai, išsipašė vienai dienai į ūkį ir... daugiau padarė, toli pralenkė tuomet kartu dirbančius aštuntokus. Džiugina ir tai, kad užkalbinti 7-os klasės mokiniai niekada pirma nešaukia: „Užsidirbome daug!“. Jie džiaugiasi, kad daug pa-

KOLEKTYVINIS DARBAS

3 psl. 1979. X. 6

MOKYTOJOS LAIMĖ

atkelia iš 3 pusl.

beprasmiškumą, neviltį, pyktį, blogį, nelaimę, mėlą, beprasmes kančias, karčias neviltingas asaras... Dėl to aš ir mokytoja. — pasakoja apie save M. Klimanskienė.

Tiesa, baigusi vidurinę mokyklą ne iš karto ji pateko į institutą, nors apie jį visą laiką svajojo. Taip susiklostė aplinkybės, kad pradžioje dar baigė Vilniaus kultūros švietimo technikumą ir 1965 metais atvyko dirbti į Troškūnų kultūros namus. Tačiau kiekvieną rytą, kai gatyvėmis skubėdavo vaikai į mokyklą, ji su šypsena ir ilgesiu lydėdavo juos... Jų juokas, traukėsi labiau įaudino, traukė, negu tas darbas, kuris vykdavo vakarais kultūros namuose. Todėl siekė savo tikrojo pašaukimo, savo jaunystės svajonės, savo vojo tikslo.

Dabar jau nuo to laiko, kai jauna Meilė Klimanskienė peržengė šviesų mokyklos slenkstį, praėjo 10 metų. Laikas nemažas. Ir visus tuos metus ji auklėjo vaikus, moko juos skirti gėrį ir blogį, gerbti darbą, dirbantį žmogų, moko branginti draugystę, gyventi kolektyvo rūpesčiais, siekimais.

Mokėsi ir pati, 1973 metais įstojo į Vilniaus Valstybinio pedagoginio instituto gamtos-geografijos fakultetą. Ir įveikusi nemažą sunkumą, visur suspėdama, šių metų pavasarį iš paskutinės sesijos grįžo su aukštojo mokslo diplomu. Ji žino, kad geriausias ir veikliausias pedagogikoje metodas — tai asmeninis pavyzdys. Jei kas nors kiek pažįsta vaikų psichologiją, žino, kad vaikai stengiasi būti panašūs į tuos, kuriuos gerbia, kuriuos myli. Panašūs viskuo: manieromis, elgesiu, kalba, poelgiais. Ir net svajonėse, siekimuose. O neretai... ir išore. Sako, vaikų nuovoka neklaidinga. Vaikai be klaidų nustato mūsų vidinę vertę. Kokių gi reikia būti žmogui, kad taptum tu akyse ir širdyse idealu? Žinoma, tikrai ir nuosirdžiai geru. Ir mokytojas auga kaip mokytojas tik tada, kai jis auga kaip žmogus, kaip kovotojas. Kai jis auga kartu su savo šalimi, auga kartu su savo mokiniais... Mokytojas niekada negali stovėti šalia gyvenimo, kovos... Jis juk moko ne tik savo žodžiu, bet ir visu savo gyvenimu, siekiais, vertinimais — savo vidine pozicija. Ir svarbiausia žinojimu — kaip gyventi.

Jei paklausite septyntokų: — Ar gera jums su auklėtoja?

Choru šauks vaikais: — Visur norime su ja būti: dirbti talkose, vykti į ekskursijas, turistinius žygius. O kai auklėtoja sėdi pamokoje, tai ir kiti dalykai geriau sekasi. Ji moka mus suprasti. O jei sunku kam, tai auklėtoja tik nusisūps ir ateina į pagalbą.

Tai, kad mokytoja Meilė Klimanskienė myli ir pasiilgsta savos klasės vaikų, žino visi mokykloje. Meilė vaikui — tai pats svarbiausias jausmas, kuris žmogų daro mokytoju. Tai būtinas jausmas. Bet mes žinome, kad pareiga gali būti būtinai. O jausmas? Jei jis būti-

nas — tai netikras, šaltas ir bejausmis. Jis, tas būtinas jausmas, nesušildys kitos širdies, neišsaus atsakomojo jausmo. Jį neatsilieps kita širdis, nepajus jo, nesupras. O juo labiau vaiko, paauklėto širdis, kuri reikalauja tokio tyrumo, tokio sterilitys, apie kurį kartais suaugęs ir nepagalvoja. Suaugusiam patraukti kartais pakanka šypsenos, o vaikui dar būtina, kad ta šypsena būtų tikra. Ir meilė vaikui pripažįsta tik tikrą, didelę, viską nugalintį, visas kliūtis įveikiantį. Tokia ji turi būti auklėtojos širdyje. Meilė turi ir tavoji širdis degti, nerimauti, mokėti jausti ir suprasti kitą. Prisiminkime, kada mama traukdavo ranką iš mūsų piršto, juk daug mažiau skaudėdavo. Nes ji, ta — širdis, būdavo ne tik mus sužeidusi, bet nuo jos kraujuodavo ir mamos širdis. Todėl ji suprastavo mūsų skausmą, paimdavo jo dalį. Ne, mokytoja — ne motina. Bet ji artimiausias žmogus jai. Tai tas žmogus, kuris gyvenime palieka ne mažiau pėdsakų vaiko širdyje, vaiko jausmų pasaulyje, negu tikroji motina.

Taip, didelę atsakomybę prieš visuomenę pasiėmė Meilė Klimanskienė, pasirinkusi mokytojos kelią. Didesnės nėra atsakomybės. Ir šiandien ji gali su šypsena ir giliu įsitikinimu pasakyti — pasirinkimas buvo tikslus. Jos pašaukimas — darbas su vaikais. Tik pasirinkdama savąjį kelią ji dar nežinojo, kad tas darbas su vaikais toks sunkus. Kartais mokytoja verkė dėl savo bejėgiškumo. Verkė tyliai, paslapčia. Iki šiol niekada ji sau neįsivaizdavo, kad klasėje auklėtojos darbas toks sudėtingas, ne taip jau paprasta suartėti su vaikais, jei jų ne vienas ir ne du, o 27-neri. Tai 27-ųjų pasauliai, į kuriuos tu turi atsiliepti, pažinti, suprasti. Nors vaikų ji mylėjo visada, dar jaunystėje su malonumu žaidavo su jais, dainuodavo jiems, grodavo. Gal tas bendravimas ir gimė svajonė — būti mokytoja. Bet tik dabar suprato ir pajuto, koks tai sudėtingas darbas. Lengviau juos išmokyti savo mėgstamos geografijos, negu pažinti juos pačius. Sunku, bet ir be galo įdomu būti su vaikais kartu, kai jie pirmą kartą sąmoningai ima suvokti save tarp žmonių, ima suvokti juos supantį pasaulį ir patį žengia į žmogiškumo ir pilietiškumo pasaulį. Ir kiek jie bus žmonės, ar verti bus savo nuostabios Tėvynės piliečiai — daug priklauso ir nuo jos, mokytojos, auklėtojos. Ir daugiau už viską ji nori matyti savo vaikus gerais žmonėmis, darbščiais, sąžiningais, dorais. Pirmoje eilėje suvokiančiais ne „aš“, o „mes“.

Mažo mūsų miestelio gatvėse auku išsipluošęs ruduo. Ir kiekviena korta, kai prasižieda nauja diena, kai dar šilti saulės spinduliai švelniai sužerį brangiam rudens rūbe, mokytoja Meilė Klimanskienė, skubėdama į mokyklą, kažkodėl vis prisimena vieno ketvirtoko klausimą: — O iš ko padaryta saulė?

Prisimena ir savo atsakymą: — Iš laimės!

Atsakė taip, nes saulė — tai šviesa, gyvybė, šiluma. Su jos spinduliais į žemę sugrįžta pavasaris. Ji papuošia lankas žiedais, laukuose subrandina duoną... Iš jos visa tai, kuo gyva mūsų žemė. Ir kaip ji, mokytoja, nori, kad kuo daugiau tų gerų ir šviesių saulės spindulių būtų jos mokinių širdyse. Čia ir jos laimė.

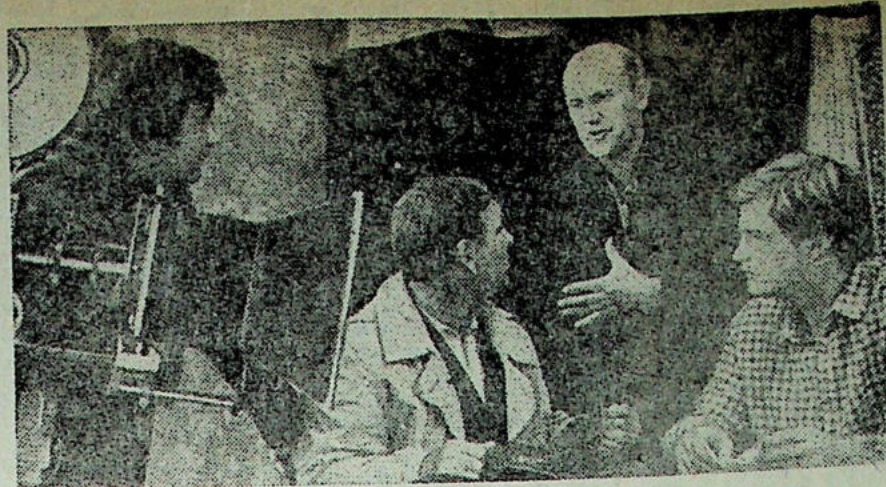
J. Markuckas
Troškūnų vidurinės mokyklos direktorius

Šešis sūnus kaip gėžolus užaugino Panevėžio rajono „Aušros“ kolūkiečiai Anelė ir Petras Adomavičiai. Jie dirba valdymo, traktorininkais, plataus profilio mechanizatoriais: Bronius, Algis ir Gediminas — gimtąjame kolūkyje, o Antanas, Petras ir Vilius — melioratoriai, sausina pelkes. Įrengia kultūrinės pievos ir ganyklas, daro žemę dėsnią. Bronius iškovojo geriausio rajono valdymo vardu, neakivaizdžiai mokosi Lietuvos žemės ūkio akademijoje, Algis — techniku mokosi neakivaizdininkas.

NUOTRAUKOJE: šeštadienio vakarą broliai susirinko namuose. Tėvas pravirkdė armoniką ir padovėlė vaikystę.

G. Svitojaus nuotr. (ELTA)

Lietuvos kino studijoje statomas naujas spalvotas plačiaekranis filmas „Gyvenimų lietas“. Jis tarėsi pratęsia filmų seriją, respublikos kinematografininkų pradėtą kurti daugiau kaip prieš dešimt metų, kur pokario metų jone atskleidžiamas dvasinai žmogaus klodai, per vieno ar kelių veikėjų paveikslus sprendžiamas tautos likimo aspektai. Šį kartą ekrane — brolių Stasio (Rygos J. Rainio dailės teatro aktorius P. Gaudinis) ir Vinco (aktorius V. Tomkus) Salnų likimas.

Pagal rašytojo J. Požeros scenarijų filmą kurti režisierius A. Kundelis, operatorius A. Jančoras. Muzika — kompozitoriaus J. Andrejevo. Be jau minėtų aktorių, filme vaidina R. Butkevičius (Anuoliukas), E. Gabrėnaitė (Stasio žmona Agnė), A. Surna (liaudies gynėjų vadas Cibiras), A. Inozemcevas (Tarybinės Armijos majoras) ir kiti.

NUOTRAUKOJE: (iš kairės į dešinę) operatorius A. Jančoras, aktorius I. Inozemcevas, režisierius A. Kundelis ir aktorius P. Gaudinis.

A. Palionio nuotr. (ELTA)

Išlošiamųjų indėlių tiražas Anykščių apskrityje

Viena iš indėlių rūšių yra išlošiamieji indėliai. Kuo jie skiriasi nuo kitų indėlių rūšių? Skirtumas tas, kad pagal šią indėlių rūšį procentai nepriskaičiuojami, o du sykius į metus balandžio ir spalio mėnesiais vykdomi tiražai. Vienam tūkstančiui išlošiamųjų indėlių sąskaitų

tenka 25 laimėjimai. Vienas laimėjimas 200 procentų, du laimėjimai po 100 procentų, trys laimėjimai po 50 procentų, dvidešimt laimėjimų po 25 procentus vidutinio išlošiamųjų indėlių likučio per pusmetį.

Šių metų spalio 9 d. 12 val. Lietuvos TSR taupomo-

slėse kasose esantiems išlošiamiesiems indėliams laimėjimų tiražas vyks Anykščių rajono centrinės taupomosios kasos patalpose. Kviečiame atsilankyti.

P. Juodvalkis
Anykščių rajono Centrinės taupomosios kasos vedėjas

Redaktorius ST. VINCIONAS

VALENTUI RASCIUI
Mirtis atėmė iš Tavo mylimą žmogų — tėvą. Nuosirdžiai užjaučiame ir liūdime kartu.
Kupiškio raj. „Vienybės“ kolūkiečių specialiosios ir gyvulininkystės darbuotojai

ONAI JURKENIENEI
Lelskite nors keliais užuojautos žodžiais palengvinti Jūsų skausmą, mirus moliui.
Sodininkystės tarybinio ūkio sodo brigados darbininkai

Anykščių vyno pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynu“ administracija, profsąjunginė organizacija ir taros paruošimo baro darbuotojų kolektyvas nuosirdžiai užjaučia STASE SAMULIENE dėl jos brolio mirties.

ELENAI GLIAUDELIENEI
Mirtis atėmė iš Tavo mylimą vyrą. Nuosirdžiai užjaučiame ir liūdime kartu su Tavimi.
„Spartako“ fabriko šiluminės ir ATK darbuotojos

Mirus Pauriškių pradinės mokyklos mokytojai JADVYGAI KERBELIENEI, nuosirdžiai užjaučiame velionės šeimą ir artimuosius.
Svėdasų zonos pradinio klasių metodinio ratelio mokytojos

STASEI SAMULIENEI
Mirus mylimam broliui, reiškiamo nuosirdžiai užjaučia.
Mechanizatorių g-vės namo Nr. 6 gyventojai

LEONORAI ZUKIENEI
Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimai mamytei, reiškiamo nuosirdžiai užjaučia.
„Anykščių šilumos“ kolūkiečių gyvulininkystės darbuotojai

Mirus MARIJONAI APACENKIENEI, reiškiamo nuosirdžiai užjaučia velionės vaikams ir artimiesiems.
„Anykščių šilumos“ kolūkiečių valdyba ir profsąjunginė organizacija

BRONIUI CERNIAUSKUI
Tegu nuosirdžiai užjaučia žodžiai palengvina Jūsų skausmą, mirus mylimai mamytei.
Kurklių kolūkiečių statybinkai

Reikalanga

Anykščių ATJ reikalingi vairuotojai, konduktorės, autošaltkalviai, kalviai, suvirintojai.
Kreiptis: Anykščių ATJ, kadry skyrius, telefonas 5-23-72. Administracija

Dėkojama

Reiškiamo nuosirdžiai padėką visiems, kurie užjautė ir padėjo mums sunkią valandą, mirus Stasai Sedelskienei.
Vyrai ir vaikai

Nuosirdžiai dėkojame „Atletikos“ kolūkiečių valdybai, profsąjunginei organizacijai, kaimynams, giminiams, artimiesiems, visiems, kurie užjautė ir padėjo mums laidojant mylimą vyrą ir tėvelį Joną Kazlovą.
Žmona ir sūnus

Nuosirdžiai dėkojame visiems, kurie užjautė mus ir padėjo sunkią valandą, mirus mylimam tėveliui.
Tamošiūnų šeima

Anykščių sportinis-techninis klubas organizuoja vairuotojų-mėgėjų ir motociklininkų kursus.

Norintieji mokytis renkasi šių metų spalio mėn. 10 d. 19 val. Anykščių sportiniame-techniniame klube, Troškūnų g-vė Nr. 3

Rinko Panevėžio spaustuovė Anykščių skyrius, Pergalės 35, spaudė Ukmergės spaustuovė, J. Janonio 31. Spausdinama rotacine mašina. Indeksas 67352

Išleista antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11267 Užsak. Nr. 1712

67262 Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktoriaus 5-14-74, red. pavaduotojo 5-18-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiškų ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Коллективниис дарбас» («Коллективный труд») — орган Аникийайского районного комитета КП Литвы и Аникийайского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)

«Kolektyvinis darbas» («Коллективный труд») — орган Аникийайского районного комитета КП Литвы и Аникийайского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)